

Miketz “Aan het einde”

Genesis 41:1–44:17

Koningen 3:15–4:1

Richteren 4-6

Van de gevangenis naar het Paleis.

De Torah is, zoals de meesten weten, verdeeld in vierenvijftig Parashah's of onderdelen. Als mij zou gevraagd worden een onderdeel te kiezen om onze generatie te bemoedigen, dan zou het deze zijn die we nu lezen.

Het is een onderdeel dat meer dan alle anderen aanzet om ons tot het einde sterk te houden.

Wij hadden de voorbije weken de luxe om in een kwestie van minuten het leven van Jozef door te nemen. De meesten van ons kenden het einde al, van voorgaande keren dat we deze woorden lazen. Jozef had die luxe echter niet. Hij moest de lange gevangenisdagen één voor één doorleven. Hij moest de zon zien op- en ondergaan en zich bij elke voorbijgaande dag aan een droom blijven vasthouden, een droom die hem in deze positie had gebracht in de eerste plaats.

Hij moest zich dag na dag zitten afvragen of hij die dromen in de eerste plaats had moeten delen en hoe anders zijn leven zou geweest zijn als hij gewoon zijn mond had dicht gehouden.

Jozef had vanuit zijn cel geen controle over zijn lot. Hij kon alleen maar elke dag uitzitten - en wachten, zich afvragend of iets wat hij gedaan had, het leven dat hij in de dromen had gezien veranderd had - en of zijn daden en woorden hem veroordeeld hadden om in een gevangenis te leven inplaats van in een paleis.

Jozef wist niet dat de tijd die hij alleen in de cel doorbracht net zoveel deel van een Goddelijk plan uitmaakte als al de andere dingen die hij in zijn

leven had ervaren. Ik ben ervan overtuigd dat het moeilijk was voor hem om dankbaar te zijn voor de plaats waarin hij zich toen bevond. Hij kon niet weten dat het patroon om een man van God te maken, altijd door tenminste één gevangenis gaat voor hij tot zijn voorbestemde positie in het paleis komt. Hij begreep niet, dat vooraleer hij kon gepromoveerd worden tot de positie van held van de familie, hij verootmoedigd moest worden tot de positie van een dode ketter.

Die beruchte dag was niet anders dan alle andere. Jozef zag de eerste zonnestrallen door het smalle raampje van zijn cel. Zijn eerste ontwakende gedachten waren dezelfde als op zoveel andere dagen. Het waren gedachten over zijn familie, over zijn eerste bezoek aan het paleis, over de bakker, de wijnschenker en natuurlijk het flikkerende licht van de dromen van jaren geleden. Hij hoorde de vertrouwde voetstappen van de wachters in de gangen, maar vandaag leek het alsof het er meer waren dan gewoonlijk. Hij hoorde autoritaire woorden achter de zware deur en de massieve deur begon open te zwaaien. Hij werd aangemaand om de vertrouwde omgeving van zijn cel te verlaten, zonder te weten of deze morgen voor hem hetzelfde lot in petto had als, naar hij gehoord had, dat van de bakker was geweest.

Op deze dag zou het leven van Jozef veranderen. Hij zou nooit meer een lange nacht doorbrengen, kijkend naar de muren van een gevangenis cel. Promotiedag was aangebroken in het leven van Jozef. Zijn gaven en roeping hadden de weg voor hem geopend, niet tussen de muren van een cel, maar binnen de muren van een paleis. Vanaf dat moment zou het leven voor hem dat zijn, waar de meeste mensen van droomden.

“Waar de meeste mensen van droomden.” Wat met zijn droom? Hij was in het paleis, maar wat met zijn familie? Zou het mogelijk zijn dat de droom toch nog werkelijkheid ging worden? Alleen het leven zou hem het antwoord op die vraag geven, maar nu, in plaats van elke morgen wakker te worden met dromen die met elke voorbijgaande dag verbleekten, was er vernieuwde hoop dat ze toch nog zouden uitkomen. Maar Jozef bracht zijn tijd niet langer door denkend aan hoe zijn familie voor hem zou buigen, maar hij zag hen veeleer buigen voor de Ene, wiens hand hem door de beproevingen die hij moest doorstaan geleid had. Jozef was veranderd in de gevangenis. Hij kon nu zien dat op de dag van zijn vrijlating uit de cel een deel van hem daar was achtergebleven en daar ook moest blijven. Het was dat deel van hem dat trots heet.

Velen van ons kunnen zich vandaag met het leven van Jozef verbonden voelen. De meesten zien zichzelf echter in de gevangenis in plaats van in het

paleis. Voor familie zijn we kettters. Sommigen zijn zelfs volledig afgeschreven, zoals het bij Jozef leek te zijn. Houdt moed deze komende week, tijdens deze tijd van heidense praktijken die verdraaid zijn tot zogenaamde waarheid. Gedenk de dagelijks toenemende helderheid van de lichten van Chanukah. Houdt u vast aan Zijn woord en de beloften die het inhoud. Dien met genoeg de waarheid in de gevangenis, inplaats van een compromis te sluiten in het paleis, als dat je roeping voor deze tijd is.

Weet dat de woorden van Yeshua, dat een profeet in zijn eigen kring niet erkend wordt, niet alleen waar was in de tijd van Yeshua, maar ook in de tijd van Jozef zowel als in onze eigen tijd. Houd stand en gedenk mijn slotwoorden van vorige week, woorden die tot waarheid werden in het leven van Jozef, “ uiteindelijk, werd de ketter de held.” Deze woorden zijn echter alleen waar voor hen die liever alleen in de donkerte van een gevangenscel naar de waarheid leven, dan te leven naar een compromis in de rijkdom van een paleis.

Hazak, hazak, v' nit' chazek!

Wees Sterk, wees sterk, en laat ons gesterkt zijn!

Mike Clayton www.joinedtohashem.org

Ned. vert. S.van Goethem